

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/25/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013898630
Dátum vydania rozhodnutia:	04.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013898630.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu V. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Birošom, AK Košice, Rázusova 1, proti žalovanému AGROMIX, výrobná-obchodná spoločnosť, spol. s r. o., Sedlíská 367, IČO: 31 719 627, zastúpenému advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, AK Košice, Poštová 14, o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Cb 63/2010, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. marca 2013, č. k. 3Cob 76/2012-552, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 8. augusta 2012, č. k. 11Cb 63/2010-337 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný žiadal o prerušenie konania z dôvodu, že vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 8 Cb 65/2010 je predmetom konania zrušenie účasti spoločníka N. Q. v spoločnosti AGROMIX, výrobná-obchodnej spoločnosti, spol. s r. o., na tom istom skutkovom a právnom základe, ako v prejednávanej veci. Podľa žalovaného výsledky uvedeného konania môžu významne ovplyvniť výsledok prejednávanej veci. Žalovaný v konaní sp. zn. 8Cb 65/2010 podal 17. februára 2012 sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorá bola rozhodnutím I.ÚS 122/2010 zo 14. marca 2012 prijatá na ďalšie konanie, o sťažnosti nebolo doteraz rozhodnuté.

Po preskúmaní žiadosti o prerušenie konania súd dospel k záveru, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 8Cb 65/2010 je návrh žalobcu N. o zrušenie jeho účasti v spoločnosti AGROMIX, výrobná-obchodnej spoločnosti, spol. s r. o., teda účastníci konania na strane žalobcu v prejednávanej veci a vo veci sp. zn. 8Cb 65/2010 nie sú totožní. V konaní vedenom pod sp. zn. 8Cb 65/2010 bol zo strany žalobcu podaný návrh na vydanie predbežného opatrenia a súd v zmysle podaného návrhu nariadil predbežné opatrenie. Toto rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil odvolací súd a voči rozhodnutiu odvolacieho súdu žalovaný podal dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol. Následne žalovaný podal vo veci nariadeného predbežného opatrenia 17. februára 2012 sťažnosť na

Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutím I.ÚS 122/2012-13 zo 14. marca 2012 prijal sťažnosť na ďalšie konanie. Žalobca v prejednávanej veci sa taktiež domáha zrušenia jeho účasti ako spoločníka v spoločnosti AGROMIX, výrobnobchodná spoločnosť, spol. s r.o. Uvedené konania sa začali samostatnými žalobami a súdy budú skúmať opodstatnenosť žaloby v každom z nich samostatne. Nie je vylúčené, že v jednom z nich bude žalobca úspešný a v druhom nie. Od rozhodnutia vo veci vedenej pod sp. zn. 8Cb 65/2010 nezávisí rozhodnutie v tomto konaní. Ani prípadné rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cb 65/2010 o tom, že súd zrušuje účasť N. Q. ako spoločníka v spoločnosti AGROMIX, výrobnobchodná spoločnosť, spol. s r.o., automaticky neznamená a ani by z toho nevyplyvalo, že k tomu tak došlo aj v tomto súdnom konaní. Skutočnosť obdobného konania neznamená, že sa v inom konaní rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie súdu v tomto konaní. V občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a aj v prípade konečného rozhodnutia v obdobnej právnej veci nie je vylúčené, aby súd z vykonaného dokazovania v tomto konaní inak právne posúdil vec a inak vo veci rozhodol. Súd sa pritom oboznámil aj s listinnými dôkazmi v konaní sp. zn. 8Cb 65/2010 a dospel k záveru, že nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať vplyv na výsledok tohto konania, preto nepovažoval návrh na prerušenie konania za dôvodný.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Prešove ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozhodol uznesením z 12. marca 2013, č. k. 3Cob 76/2012-552 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Rozhodol tak s odôvodnením, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol, pretože nie sú dané podmienky v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ďalej uviedol, že aj keď prebieha konanie o zrušenie účasti spoločníka v tej istej spoločnosti, týkajúce sa iného spoločníka, podmienky zrušenia účasti spoločníka v spoločnosti v zmysle ustanovenia § 148 Obchodného zákonníka môžu byť rôzne u oboch spoločníkov, pretože podľa tohto ustanovenia spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť, môže však navrhnúť, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval. To, či u toho ktorého účastníka sú tieto podmienky splnené, skúma súd v každom prípade a u každého spoločníka osobitne a okolnosti, za ktorých možno dospieť k záveru, že od spoločníka nemožno požadovať spravodlivo, aby v spoločnosti naďalej zotrval, môžu byť rôzne. Z tohto pohľadu teda súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že hoci predmet oboch súdnych konaní je totožný, okolnosti, ktoré budú viesť k záveru, či tej ktorej žalobe vyhovieť alebo nevyhovieť, sú rôzne, a preto nemožno v prípade rozhodovania Ústavného súdu SR hovoriť o tom, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, ak naviac žalobca ani neuviedol, o ktorú otázku ide a vyriešenie ktorej otázky môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie. Žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil od ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a že ide o zmatečné a nepreskúmateľné rozhodnutie.

Dovolateľ napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nepovažuje za právne správne, nakoľko v ňom absentuje samotná argumentácia súdu, ktorou by sa vysporiadal s jednotlivými argumentmi, ktoré uviedol v odvolaní. Návrh na prerušenie konania podal z dôvodu, že pred Okresným súdom Vranov na Topľou pod sp. zn. 8Cb 65/2010 sa vedie obdobné konanie, ako v tomto prípade, na tom istom skutkovom základe medzi spoločníkmi spoločnosti a žalovanou spoločnosťou. Uvádzané dôvody na prerušenie konania súdy oboch stupňov nepovažovali za dôvodné. Čo žalovaný považuje za nesprávne rozhodnutie. Myslí si, že je neprijateľné, aby tie isté súdy rozhodovali v tej istej veci rozdielne, keďže ide o spory medzi rovnakými účastníkmi, založené na rovnakom právnom základe, kde si žalobcovia (N. Q. a V. J.) dokazujú svoje práva ako svedkovia. O tom, že ide o identické spory, svedčí aj žaloba druhého spoločníka a žalobcu v spore sp. zn. 8Cb 65/2010, z ktorej je jednoznačne preukázané, že ide o tú istú žalobu a na rovnakom právnom základe, ako v žalobe žalobcu V.

Odvolací súd sa podľa dovolateľa nevyjadril ku konkrétnym okolnostiam, ktoré v odvolaní uviedol,

pričom nevenoval pozornosť namietaným skutočnostiam relevantným pre skúmanie podmienok prerušenia konania a následné rozhodnutie, je v judikatúre Ústavného súdu SR hodnotené ako dôvod zakladajúci arbitrárnosť rozhodnutia a v konečnom dôsledku porušujúce právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a tým za nepreskúmateľné. Tým, že odvolací súd rozhodol bez dostatočného vysvetlenia na ním poukázané vážne právne skutočnosti v odvolaní, oslabuje to samo osebe presvedčivosť písomného vyhotovenia rozhodnutia, čím ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodnutia.

Poukázal na princíp formálnej spravodlivosti, podľa ktorého sa majú rovnaké prípady posudzovať totožne, čo je základom právneho uvažovania. Tento princíp je súčasťou azda každej právnej kultúry a vyplýva z prirodzeného ľudského citu pre minimum spravodlivosti a v skutočnosti je jadrom každého právneho poriadku. S dodržiavaním tohto princípu, t. j. rovnakého rozhodovania obdobných vecí, sa spája tiež predvídateľnosť práva a jeho právnych dôsledkov, čo spôsobuje právnu istotu. Rozdielnym rozhodovaním súdov sa neguje právna istota. Je pravdou, že každý prípad je iný, založený na iných právnych skutočnostiach, preto je možné sa od právnych záverov, prijatých judikatúrou odchyľovať, ale iba vtedy, ak sú na to dostatočné dôvody.

Dovolateľ sa domnieva, že v prejednáwanej veci sú dané zákonné dôvody na prerušenie súdneho konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 8Cb 65/2010 a odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď návrh na prerušenie konania zamietol.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V prejednáwanej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pričom vo výroku potvrdzujúceho uznesenia nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a preto prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p. nie je daná.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd: ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom a rozhodnutie vylúčeným sudcom, alebo súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa dovolateľa

napadnuté uznesenie trpí závažnou vadou nedostatočného odôvodnenia, lebo nereagoval na argumenty žalovaného, uvedené v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Je toho názoru, že odvolací súd týmto postupom porušil jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky, spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo skutočností zistených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa zistené skutočnosti riadne vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa v rozhodnutiach reagovali na všetky podstatné argumenty žalovaného.

Tvrdenie dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nie je dôvodné. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa limity zákonného rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamena, že súd je povinný na každý argument žalovaného dať podrobnú odpoveď. Súd v prejednávanej veci postupoval v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., keď v odôvodnení uviedli podstatné dôkazy, tieto vyhodnotili a dospeli v zmysle dokazovania k záveru.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p.

Napokon dovolací súd poznamenáva, že správnosť skutkových a právnych záverov by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Vzhľadom na uvedené posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Poučenie:

Proti tomuto uneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.